

Lírica

A cinsa do latexo*

Pablo Sánchez Ferro

O ceno das papoulas

Hoxe soñei cun ceo de papoulas
onde o ceno rosmaba como unha perversa materia

.
. .
. . .

* suspendida na quentura das flores *

*

acordei na umbría da ribeira

— deitado —

sobre un corpo palpitante e senlleiro
como un arrecendo de deusa adurmiñado

unha presenza de cinsa aboiaba e fuxía

na corrente,

era dolorosa como o movemento dunha mosca nas dobras da fez(

quixen gritar o nome dunha libélula

mais a voz   tiña memoria de coleóptero torpe ,

e de balbucio ,

arrolaba dentro da miña gorxa

e proclamaba

o patrocinio da finitude •

---

* Escolma poética do libro *La ceniza del latido* (Elcercano, 2017), de P. Sánchez Ferro. Tradución de R. Pichel.

O precipicio do aire

como a espuma que roza o fio do limo
na fronteira das pisadas,
o fulgor do acivro roza

o

¶

precipicio

¶

do aire

o terso frío densifica o hálito e fica suspendido

na claridade da xiada reflíctese

o corpo da ave

na procura do sur :

ficán pegadas fugaces nas presenzas do inverno

A quimera das abellas

unha fragancia de flor extraviada tremelica entre os xuncos
abaleada pola airexa da ría,

ten o abaneo das pamelas e das gargalladas

nos pétalos extasiados,

é un incendio de prolongacións e entrañas

o cacarexo agraz da galiña extraviada 0>

“

inverte a orde dos xílgaros

lonxincuo, como un tocadiscos apodrentado

rasposo, como unha carta entre os dentes “””

“””

o cantor recolle a quimera das abellas

mentres a carricanta amolece o seu funguido

nas fracturas da calixe

hai un compás premonitorio no pulso das presenzas

Temín as horas

Temín as horas desesperadas nos ermos Baixo o ardor enigmáticas
sombros de sede habitaban o silencio : o seu rostro era case unha
pegada inservíbel , un acento ´ sen reflexo sobre o brunido sal seco
da pel , coa materia transformada nunha dúbida do tempo : cobizaba
ser a dobra dunha engurra Mais eu amaba con fervor cada febra de
puberdade palpitante aínda no cepo das pestanas A secuencia do seu
ollar era un segredo poboado por xigantes e escintileos Era como a
sega do trigo nos campos de ouro e poeira Onde ninguén coñecía o
eco dun pacto de amor abrumado polo berro das petunias.

Fun á terra secreta

Fun á terra secreta da marisma, alí onde se abrasou o sexo púbere
Encontrei o denso arrecendo das algas húmidas xunto á brevidade
xembunda da espuma e a voz do limo antigo onde a grúa bica o
lume das píntegas extraviadas Mais non comprendín que baixo o
meu peso se instauraba o infindo duelo das cunchas. Amei a brisa
nas miñas fauces declinantes , desde que me soubo a pasado e a
furia e a froita aceda e a xemidos voluptuosos e a beizos tenros e
a sardiñas e a pel mollada e a uvas e a pan e a mamilos erectos
Sóubome a pícnic de namorados e a fíos de herba de primavera.
Ardín coa fame E quixen rillar a costela onde xermola o infinito.

Que gozo!

Que gozo <devir> tensión púrpura baixo a calidez da umbría can-
do o <rousinol> ceiba o seu canto ao infindo instante das paixóns!
Procurei a túa silueta fermosa na palma estendida da man. Xemín
<entre montes e espesuras> E acheite, amada, como o que acha a
cinsa do latexo entre as dobras da noite escura.